

AZUROVÉ POBŘEŽÍ 2013

Letiště Václava Havla je v sobotu dopoledne plné letu chtivých lidí, ale v letadle, kterým letíme my, je příjemně, což podtrhuje i fakt, že letíme business třídou. V Praze na letišti byl pěkný cvrkot, ale v tomto se letiště v Nice nenechá zahanbit. Po počátečních zmatcích nacházíme přepážku autopůjčovny Hertz, u které si mám vyzvednout malé auto, které do ulic Monaka bude akorát.

Když přebírám auto, nevěřím vlastním očím. Místo Sparku tam stojí luxusní Peugeot 5008 s plnou výbavou. Mamča se ostýchá do takového auta vůbec sednout a je vidět na její tváři zklamání, protože se těšila, jak se povoží v Chevroletu. Nakonec musím popravdě napsat, že jsme si oba na auto poměrně rychle zvykli a ani s parkováním v Monaku nebyl žádný problém. Nečekaný problém se objevil v podzemních garážích, které jsou neuvěřitelně stísněné. Když jsem si již druhý den zvykl na pípání parkovacího systému, byl jsem naprosto spokojený.

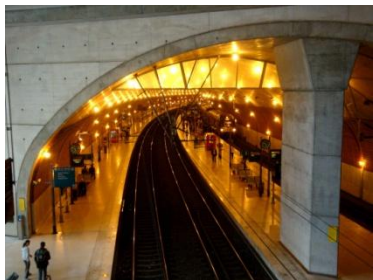
Cesta z Nice do Monackého knížectví nás vedla po Anglické pláži. Silnice jsou v dobrém stavu, a tak asfalt spokojeně šumí pod koly pronajatého bouráku. Propleteme se známou skalní vesnicí Éze a sjíždíme do Monaka. V Monaku je hustý provoz, který je ztížen i zábranami a terasami, které tu ještě zbývají z minulého víkendu po Velké ceně. To se nakonec ukazuje výhodou, neboť po celý pobyt v knížectví můžeme parkovat v přístavu Hercule, kde parkují i spoluobčané z České republiky.

Ubytovali jsme se v hotelu a z okna vidíme na zaparkované fáro. Celé odpoledne je před námi, tak proč zůstat na hotelu? Vyrážíme do ulic. První cesta vede na pověstnou skálu, kde se nachází hlavní město a knížecí palác. U tak malého státu, který je téměř celý zastavěný, je trochu bizarní psát o městech, ale je to tak. Monako, třebaže je to městský stát, se oficiálně dělí na města. Přechod z La Condamine do Monaco-Ville je nenásilný, ale do kopce. Zjišťujeme, že se Monako za těch posledních sedm let nezměnilo. Bez problému nacházíme knížecí palác i katedrálu, ve které jsou pochováni rodiče současného knížete Alberta II. Cesta nás dovádí i ke slavnému Oceánografickému muzeu, které se hrdě tyčí nad blankytnými vodami Středozemního moře.

Po prohlídce hlavního města (de facto jsou to tři rovnoběžné ulice) opět scházíme do města La Condamine a směřujeme do uzounké ulice, kde jsme původně měli rezervovaný hotel. Zjišťujeme, že zaparkovat naši káru zde by byl značný problém a z venku hotel nevypadá lákavě. Jsem rád, že jsem provedl změnu ubytování. Tato ulice je tak úzká, že zákaz zastavení je i na chodníku před dveřmi do domů. My zastavujeme, abych si toto nařízení mohl vyfotografovat, naštěstí nás policista nenačapal.

Monako je druhou nejmenší zemí světa, přesto má, obdobně jako Vatikán, železniční spojení se světem. Do Monaka se dá, oproti Vatikánu, vlakem dojet. Nádraží je vytesáno ve skále a koleje přivádí z obou stran železniční tunely z Francie. Zjistil jsem, že zde zastavuje i přímý rychlík do Moskvy. Zřejmě je to vytížený spoj, neboť Rusů na celém Azurovém pobřeží je mnoho.

Logicky jsem směřoval naše kroky na toto nádraží. Už příchod na nádraží je zážitkem, neboť chodby jsou čisté a všude se leskne vyleštěný mramor. Uvědomuji si, že v celém knížectví není stopy po graffiti a jsem z toho nadšen.

Na nádraží v sobotu navečer je rušno, neboť právě přijíždějí vlaky směrem na Nice i Menton. Poloprázdný vlak do Nice se zaplňuje tak, že není žádné volné místo ke stání, natož k sezení. Plný vlak z Nice se vyprazdňuje a do Mentonu odjíždí poměrně prázdný. Pokud ještě někdy zavítám do Monaka, přeji si přijet vlakem, nejlépe z Mentonu.

Na Monako padá soumrak, tak je nejvyšší čas zavítat do dalšího města Monaka. Tím dalším je Monte-Carlo. V Monte-Carlu se nachází proslulé Kasino a před ním navečer parkují naleštěné drahé luxusní vozy. Zde bych pronajatým Peugeotem nikoho neohromil. Zde parkují vozy typu: stříbrné Bugatti či metalizované Lamborghini. Cestou zpět do přístavu, kde se nachází náš hotel, sledujeme nasvícené jachty kotvící pod osvětleným hlavním městem. Noční Monako má svou nádhernou tvář a atmosféru prodchnutou neokázalým přirozeným luxusem.

Co by to bylo za neděli, kdy by v ní nebyl naplánovaný výlet do přírody? Jak jsem se již zmínil, celé Monako je téměř zastavené, tak musíme za přírodou vyrazit za hranice miniaturního knížectví. Za celou hranicí Monaka se rozprostírá Francie. Kouzelný přímořský kraj sousedí s malebnou Provence. Tam směřuji kola našeho pronajatého automobilu. Přestože je vůz vybaven satelitní navigací, daří se mi průjezdy městem kazit. Nejobtížnější na průjezd mi přišlo nevelké skalní město Grasse. Nakonec i z něj vyjíždíme a nabíráme správný směr k řece Verdon.

Nazelenalá řeka zde po staletí formovala kaňon. Ten je v současné době tak slavný a populární, že nenavštívit ho, by bylo opomíjení přírodních krás tohoto kraje. Přijíždíme k řece z východu, kde soutěska není tak dravá a jsem celkem udivený, že toto poměrně otevřené údolí může někdo považovat za kaňon. Po pár kilometrech vyjíždíme na vyvýšenou plošinu a řeka se vzdálí z našeho zorného úhlu. Sjíždím z hlavní silnice na úzkou klikatou cestu, která nás přivádí k srázu. Mamča obtížně zvládá srázy a nedělá se jí v autě dobře. Naneštěstí sráz je po pravé straně, tak má mamča báječnou možnost kochat se pohledy do soutěsky. Bohužel není toho schopna.

Téměř na konci cesty je značka slepé silnice a po dalších padesáti metrech zákaz vjezdu. Silnice je totiž z důvodu bezpečnosti v poslední fázi pouze jednosměrná a my jsme zrovna v protisměru. Naštěstí je možnost otočení vozu a stejnou cestou se vracíme na hlavní silnici. Cestou zpět do Monaka nás zastihne bouřka v horách Přímořských Alp. Je to

hrozivý zážitek, když kolem nás sjíždějí blesky a vzápětí je doprovázejí ohlušující hromy. Jakmile opustíme hory a sjíždíme na Azurové pobřeží, vyčasí se a vítá nás již poklidné večerní Monako.

Víkendový ruch je tatam a začíná normální pracovní pondělí. My však máme dovolenou a vyrážíme do vzdáleného francouzského Avignonu. Z Nice vede do Avignonu dálnice, tak nám cesta pěkně ubíhá. Jen několikrát musím zastavit na mýtnicích a zaplatit mýto.

Avignon se rozkládá na břehu řeky Rhony a najít středověké jádro města není žádný problém. Město samotné je však špinavé a posprejované. Toto tvrzení se nevztahuje na okolí slavného mostu a Papežského paláce. Parkuji v podzemních garážích přímo pod palácovým náměstím. Na povrch vyjíždíme výtahem a jsme přímo u vchodu do paláce. Návštěvu Avignonu již v Praze navrhla mamča, neboť četla mnoho knih o papežích zde sídlících.

Palác působí spíše jako opevněný hrad, přesto se nedokážu zbavit dojmu, že hlavy katolické církve žily rády v pohodlí a luxusu. Kombinovaná vstupenka nás opravňuje k prohlídce paláce i nedalekého slavného mostu. Sluší se spíše napsat polomostu, neboť most končí uprostřed Rhony. Mamča získala seniorskou slevu, aniž by se musela nějak prokázat. To mi přijde jako pozitivní věc Evropské unie.

V jednom ze sálů Papežského paláce narazíme na sochu, jejíž výraz tváře je mi povědomý. Svěřuji se s tím mamče a ona mi vysvětluje, že je to český král a římský císař Karel IV., který v Avignonu papeže navštěvoval. No tak dobrá, nejsem prvním Čechem v tomto francouzském městě.

Po prohlídce paláce směřujeme k řece, abychom si z paluby přívozu prohlédli onen slavný, písni zvěčnělý, most. Přívoz jezdí přes den téměř neustále a výhodou je, že náklady plně hradí radnice. Překluli jsme na druhou stranu, kde se nachází krásná nábrežní restaurace. Bohužel na oběd je již pozdě a na večeri zase brzo. Nezbyvá nic jiného než se vrátit do města a prohlédnout si most.

Jelikož mi kručí v břiše hladý, nemám vůbec chuť na nějaké tance na mostě. Jak je známo, kručení v břiše není nejlepší muzikou k tanci. Přesto i této památce věnujeme dostatek času.

Ve stinných uličkách středověkého centra města nacházíme útulnou provensálskou hospůdku, kde jsou ochotni nám dát najíst. Vyberáme si místo u stolku venku pod platany a těšíme se na příjemnou jihofrancouzskou kuchyni. Když mi přestal žaludek vyhrávat na žalostnou notičku, byl čas vyzvednout auto z podzemních garáží a svištět po dálnici zpět k pobřeží.

Z dálnice sjíždím do Cannes, abychom si toto mondénní středisko filmového festivalu prohlédli. Naneštěstí začalo pršet; naštěstí jsem se sjezdem z dálnice vyhnul mýtnici a poslední úsek jsem neměl možnost zaplatit. Zato po Cannes poskakujeme rychlostí 5 km/h, neboť hlavní příjezdová ulice od dálnice se opravuje. Přesto se ještě ve slušnou hodinu dostáváme do Monaka a místo k zaparkování před hotelem opět máme.

Poslední den jsme se rozhodli strávit v Monaku. Od hotelu odjíždíme městskou hromadnou dopravou, konkrétně autobusovou linkou číslo 2, která nás veze po úbočí knížectví až k samotné hranici s Francií. Zde se nachází známá botanická zahrada Jardin Exotique. Zahrada je na jižním svahu, tak je fajn, zde trávit slunné dopoledne. Odpoledne se to tu zákonitě musí změnit ve výheň. Botanická zahrada se převážně specializuje na kaktusy a sukulenty. Značný počet cest a cestiček vede k jednomu cíli. Tím cílem je jeskyně s krápníkovou výzdobou.

Do jeskyně je vstup každou celou hodinu. Musíme si tedy půl hodinky počkat. Během toho navštívíme antropologické muzeum, které založil Albert I., nadšený přírodopysk. Muzeum však není ničím zajímavé, snad jen je odtamtud krásný pohled na monacká města La Condamine, Larvotto a Monte-Carlo. Nádherné výhledy na celé knížectví jsou však téměř ze všech míst zahrady.

Do jeskyně sestupujeme pouze ve skupince čtyř lidí s mladou šarmantní průvodkyní. Krápníková výzdoba je zajímavá, ale kdo již v krápníkové jeskyni byl, nebude ničím překvapen. Máme štěstí, že je nás tak málo. Průvodkyně přimhouří oko nad focením podzemních prostor. Blesk nepoužíváme, neboť světlo krápníkům škodí. Dokonce máme možnost zkusit si zahrát na krápníky. Potvrzuje se mi to, že krápník je poměrně znělý materiál. Po výstupu na světlo boží si musíme s mamčou řádně odpočinout, neboť dno jeskyně je hluboko a zdolání schodů nahoru nás stálo značné fyzické síly.

Na odpoledne jsme si naplánovali návštěvu Oceánografického muzea. Je to další známá památka Monaka, kterou nenavštívit by byl hřích. K muzeu nás od zahrady opět doveze autobus číslo 2.

Na střeše muzea je restaurace, tak tam poobědváme. Samotné expozice v nadzemní části muzea nejsou ničím zajímavé. A to ještě dva sály jsou z důvodu změny expozice zavřené.

Do ceremoniálního sálu se může pouze nahlédnout. Zato podzemní části muzea jsou zajímavé, neboť je tam zřízené mořské akvárium, a tam jsme strávili poměrně hodně času. Prohlíželi jsme si ryby a paryby, korály, krevety, humra, chobotnici i mořské koníky. Ty jsem viděl na vlastní oči poprvé. Mamča byla nemile překvapená vším, co v moři žije a podle jejích slov si není jistá, zda se s veškerou tou havětí chce ještě někdy v moři koupat.

Čas se naplnil a my musíme chtě nechtě pomýšlet na návrat. Naposledy se projíždíme ulicemi Monaka a potom hladce překračujeme hranici do Francie a míříme do nedalekého Nice na letiště. Na letišti ještě musíme najít, kam a komu vrátit vypůjčené auto. Po bezvýznamném obkroužení letiště nacházíme vratné místo. Zaměstnanec ode mne přebírá klíčky od vozu a kontroluje ho, včetně stavu palivové nádrže. Čtečkou čárových kódů si načte mé údaje ze smlouvy a je po všem. Letadlo do Prahy je poloprázdné a cesta příjemně ubíhá.